

megen tid på, om det så overhovedet er relevant at sige, som statsministeren gjorde, at der vil komme et tidspunkt? Næ, hvorfor dog det. Det er da ikke noget, der er nødvendigt, for forfatningstraditionen gør jo, at vi ændrer forfatningen løbende. Er det ikke også statsministerens synspunkt?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er ikke ganske enig i hr. Aage Frandsens fremstilling, for hvis vi ser på, hvad der historisk har ligget bag tidligere grundlovsændringer, så var de jo knyttet til, at der faktisk skete nogle ændringer af folkestyret. I 1953 blev to-kammersystemet afskaffet, for nu blot at tage et eksempel på, hvad der skete af grundlæggende ændringer i folkestyrets måde at arbejde på.

I 1915-grundloven var det spørgsmålet om kvindernes valgret, der var et bærende spørgsmål. Så der har ved tidligere lejligheder været et element, hvor man har ønsket en egentlig ændring af folkestyrets måde at arbejde måde på.

I alt det, der er fremført i de forslag, jeg har set, er der ikke et sådant element. Der er et ønske om at få skrevet grundloven i et mere nutidigt sprog, ja; der er et ønske om, at ting, som allerede gælder, fordi de står i nogle menneskerettighedskonventioner, også skal indskrives i den danske grundlov, ja, jo. Men der lægges ikke op til, at der skal ske egentlige ændringer af folkestyrets måde at arbejde på. Det er der, jeg siger, at så skal man tænke sig meget om, før man tager fat på sådant et stort projekt.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg har forstået, at statsministeren er af den opfattelse, at det var fornuftigt, hvis EU fik en række grundlæggende rettigheder ind i forfatningstraktaten med den argumentation, at man dermed markerer nogle bestemte synspunkter.

Hvorfor er det egentlig nødvendigt, at EU skulle have sådan noget fælles? Man har jo Det Europæiske Råds menneskerettighedserklæring, behøver man så at have nogle andre? Er tankegangen ikke, at når man har en grundlov eller en EU-forfatningstraktat med nogle grundlæggende rettigheder, at man dermed markerer noget helt særligt, og at det derfor må være den samme argumentation, uanset om det drejer sig om EU eller det drejer sig om Danmark, nemlig en skrevet, grundlæggende traktat om de grundlæggende rettigheder?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men forskellen er jo den, at vi i Danmark har en grundlov, der sikrer borgerne nogle rettigheder.

Men det leder hen til, at hr. Aage Frandsen og jeg måske, når vi kommer i substansen, har en forskellig opfattelse af, hvilke rettigheder man med fornuft kan skrive ind i en grundlov.

Jeg mener jo, at det, man skal have stående i en grundlov, det er rettigheder, der sikrer det enkelte menneske mod overgreb fra statsmagten. Det er jo grundlæggende derfor, man i sin tid fik en grundlov, fordi man ville beskytte borgerne mod den enevældige fyrstes overgreb; det vil i nutidig sprogbrug hedde, at man sikrer borgerne nogle rettigheder mod overgreb fra statsmagten. Derfor skal man have en grundlov.

Hr. Aage Frandsen er jo langt mere ovre i, at man skal have en grundlov, hvor man indskriver, at borgerne har ret til arbejde, til bolig og til uddannelse, til lægehjælp, til sygehuse, til alt muligt andet. Det kan man skrive lige så meget, man vil om, men det skaffer jo ikke folk brød på bordet, at man skriver det som paragraffer i en grundlov. Den slags såkaldte rettigheder kan man kun få opfyldt ved, at man fører en fornuftig politik, og ved at den enkelte i øvrigt gør en indsats.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Statsministeren fik det nærmest til at se ud, som om at forslagsstillerne i huj og hast vil ændre vores grundlov.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren, om han ikke er enig i, at hvis man indgangssætter en proces, enten ved et konvent eller ved nedsættelse af en kommission, så tager det adskillige år, inden vi når dertil, at befolkningen får forelagt et forslag, som man skal tage stilling til ved en folkeafstemning? Så vi kommer under alle omstændigheder i denne sammenhæng til at skynde os utrolig langsomt.

Derfor vil jeg spørge, om det ikke i virkeligheden ville være at udvise rettidig omhu og fornemt lederskab, hvis Folketinget, hvis regeringen igangsatte den proces nu, som under alle omstændigheder kommer til at tage adskillige år? Man kunne måske netop imødegå et af de spørgsmål, som statsministeren peger på kunne give anledning til grundlovsændringer, nemlig